

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa T. S.
przeciwko Gminie J.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 marca 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania:

2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd

Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 marca 2018 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego dopuszczalności drogi sądowej w sprawach o zapłatę dotacji na podstawie dawnego art. 90 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (jedn. tekst. Dz. U. z 2017 r., poz. 2198 ze zm., dalej jako: „u.s.o.”) w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2017 r., ustalonym ustawą z dnia 23 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty (Dz. U. z 2016 r., poz. 1010 ze zm.), jak również potrzebę wykładni nowej regulacji prawnej, wprowadzonej z dniem 1 stycznia 2017 r., zawartej w art. 90 ust. 11 u.o.s., w świetle której przyznanie dotacji stanowi czynność z zakresu administracji publicznej, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 ze zm., dalej jako p.o.p.s.a.).

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Potrzeba wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, oznacza z kolei sytuację, w której w sprawie występuje kwestia o niejasnym charakterze, będąca źródłem istotnych wątpliwości lub różnic zdań w orzecznictwie, mająca znaczenie dla oceny dochodzonego

roszczenia (tak Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.).

Twierdzenia skarżącej nie są wystarczające do wykazania, by w sprawie doszło do ziszczenia się przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Kwestia dopuszczalności drogi sądowej do dochodzenia roszczeń o zapłatę dotacji na podstawie art. 90 u.s.o. została twierdząco przesądzona przez Sąd Najwyższy w dotychczasowym orzecnictwie (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 2007 r., IV CSK 312/06, niepubl., z dnia 4 września 2008 r., IV CSK 204/08, niepubl., z dnia 20 czerwca 2013 r., IV CSK 696/12, niepubl., z dnia 22 maja 2014 r., IV CSK 531/13, niepubl., a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2007 r., III CZP 88/07, niepubl.). Przywołana linia orzecznicza została w najnowszej judykaturze – w odniesieniu do dotacji należnych za okres poprzedzający wejście w życie ustawy z dnia 23 czerwca 2016 r. nowelizującej u.s.o., tj. za okres sprzed dnia 1 stycznia 2017 r. – podtrzymana przy świadomości wahań w orzecnictwie sądowoadministracyjnym w kwestii kwalifikacji czynności związanych z przyznaniem dotacji jako czynności z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 p.o.p.s.a. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2017 r., IV CSK 212/16, niepubl., i z dnia 14 lipca 2017 r., II CSK 773/16, niepubl.). W niniejszej sprawie powódka dochodziła dotacji za okres sprzed dnia 1 stycznia 2017 r., tj. sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 23 czerwca 2016 r. nowelizującej u.s.o., którą dopiero – wprowadzając art. 90 ust. 11 u.o.s. – przesądzono, że czynności związane z przyznaniem dotacji są czynnościami z zakresu administracji publicznej w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 p.o.p.s.a. Oznacza to, że do sprawy ma zastosowanie powyższe stanowisko o dopuszczalności drogi sądowej (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2018 r., IV CSK 61/18, nie publ.).

Twierdzenie, że w sprawie wystąpiła konieczność wykładni przepisów prawa w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżąca odniosła do dawnego art. 90 ust. 11 u.o.s. Przepis ten obowiązywał od dnia 1 stycznia 2017 r. i w świetle tego, co wskazano powyżej, mógł się odnosić do dotacji należnych za okres od tego dnia.

W związku z tym, że w niniejszej sprawie powódka dochodziła dotacji za okres sprzed dnia 1 stycznia 2017 r., problem wykładni dawnego art. 90 ust. 11 u.o.s. nie mógł mieć znaczenia dla jej rozstrzygnięcia.

Należy także zaznaczyć, że postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2018 r., V CSK 135/18, niepubl., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej wniesionej w sprawie prowadzonej między tymi samymi stronami, w której dochodzono dotacji za inny okres sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 23 czerwca 2016 r. nowelizującej u.s.o.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj